

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Caroli Scribani[i] Amor Divinvs

Scribanius, Carolus

Mogvntiæ, 1616

Cap. I. In Resurrectionem Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46242)

AMORIS

DIVINI

PARS TERTIA,

CHRISTI

POST

RESURRECTIONEM

facta complectens.

CAPVT I.

In Resurrectionem Domini.

NA Sabbathi valde di- Luc. 24
 luculo. venerunt ad mo-
 numentum, portantes
 qua parauerant aroma-
 ta, & inuenerunt lapi-
 dem reuolutum à monumento. Et ingressa
 non inuenerunt corpus Domini IESV. Et
 factum

factum est dum monte consternatae essent
 de isto ecce duo viri steterunt secus illas in
 veste fulgenti. Cum timerent autem &
 declinarent vultum in terram, dixerunt
 ad illas: Quid quaeritis viuētem cum mor-
 tuis? non est hic, sed surrexit. Recordamini
 qualiter loquutus est vobis, cum adhuc in
 Galilaea esset, dicens: Quia oportet filium
 hominis tradi in manus hominum pecca-
 torum, & crucifigi, & die tertia resurgere.
 Non cæcus omnis amor est? defecit
 in unguendo IESU aromata, qualia
 consuevit amor mortuo. Olim vna
 earum habens alabastrum unguenti nar-
 di spicati pretiosi. & fracto alabastro effu-
 dit super caput eius, eadem paribus suc-
 censa amoris flāmis accepit libram un-
 guenti nardi pistici preciosi, & unxit pedes
 IESU, & exersit pedes eius capillis suis, &
 domus impleta est ex odore unguenti. Et
 passa caluniā, reperit defensorē. Felix
 Magdalena unguēto effuso, felicior
 cum capillis tergit, felicissima cum or-
 culorum lauat flumine. Non ama-
 bat

Marc.
14.

Ioh. 12.

bat quæ flumina fundebat, quæ la-
uandis balnea pedibus? magnum ar-
bitramur, si raro stillicidio ratiore
profiliant guttæ, quibus vix madet
genæ, nulla inebrientur ora. Quibus
ardoribus inastuasse credam, cui to-
ta illa oculorum nubes tot ante sce-
leribus congelidata, ad pedes dege-
lascit amoris sui, tamquam si ruptis
aggeribus latet se per obuios campos
diffundant flumina, aut si apertis ca-
taractis cæli depluant imbres? non
illud mihi liceat dicere; Plus lauit,
plus terfit, plus amauit? amoris enim
hæ lachrymæ fuerunt, sed & capilli
amoris. - Quamquam nesciam plus
capillis quàm terferit osculis, quæ la-
crymarum iam fontibus ebria, dum
bibit funditque lachrymas, inter que
densa amoris suspiria, tamquam in-
ter torrentium saxa, aut salebrofis
excussa rupibus puriorem fundit
vndam. Non amabat quæ sic ama-
bat? & cum ferè secretum postulet a-
mor,

mor,

mor, quanto ardebat amore, quæ publicabat amorem? quæ in omnium oculis flumina spargebat amoris? dandum aliquid amori est. Cæcus est. Neminem illa viderat, præter Amoris sui ibi caput, alibi pedes. Ignorabat reliquos, cum illi soli oculos haberet illi soli torrentes fluere balnea facti dilecto suo: & satis illi erat amare. Nescit amor erubescere, maximè ubi totum hominem occupavit amor, non magis quàm ebrietas pudere. Et ebrietas quædam omnis amor est, eo maior quo potentior.

Hinc illi amoris musto madidi qualia deructant verba? accedant minæ & verbera. Nequidquam speres. Plus etiam se prodit amor si comprimatur. Et quis comprimat amorem, postquam gustaverit vbera fragrantia vino & unguentis optimis? postquam introductus in cellaria, audiuit amicas voces, Bibite, & inebriamini.

briamini carissimi? postquam lique-
 facta est anima ardoribus, hausit que
 poculum ex vino condito, mustum-
 que malorum granatorum? audeo?
 Comprimi? non est amor. Aut sanè
 amoris quædam anteludia sunt, aut
 posthumæ & cadentes vmbra. A-
 mabit pocula, quisquis amorem a-
 mat, & plenis hausta pocula fauci-
 bus. Hauserant illæ plenis dolis quæ
 parauerant aromata, vt vngerent Ie-
 sym. Toti nimirum iam illa corpori
 parauerant, cùm amatrix illa aut ca-
 piti, aut pedibus tantùm. Si amorem
 ab euentu censes, quo madebant
 amore quæ vniuerso corpori vn-
 guenta parauerant? aut putas defu-
 turas fuisse lachrymas lauando cor-
 pori, eum sociam haberet illam, quæ
 fecundissimo oculorum suorum im-
 bre lauerat pedes? aut amorem il-
 lius decreuisse quis arbitretur, & ex-
 aruisse venas tã diuite ante fluxu no-
 bilitatas? creuerant. Et pro torrenti-
 bus.

bus & fluminibus, toris iam deu-
muisset ostiis maria. Et intercurrit
hic tamen error. Non quòd minue-
rit amorem error; cùm natus hic ab
amore sit error, impatiensq; moræ,
nec resurrectionis memor, aromata
defert amoris indices, & qualia in-
ter epulas imperauerat non semela-
mor.

Nec contentæ reuolutum vidisse
lapidem resurrectionis testem, in-
grediuntur monumentum, explicat-
uræ aromata quibus vngerent cor-
pus. Virile corpus tam castæ ignorat
amor sexum, adeoq; mortuus omnis
in amore sexus. Nec discrimina hæc
cælo nota, sed neque in terra pecto-
ribus quibus infedit amor cælestis.
Ut nec erubescere in primis paren-
tibus olim nuditas sciebat ignorata.
Accessit præuaricatio, & simul folia
vestis rubori tegendo. Idem in amo-
re cogita, cordeq; amore ebrio. Non
iungitur corporibus, coalescit ani-

mis,

mis, & connubia iam quædam animorum sunt, castusq; castarum metium torus: nec vlla hic voluptas extra animorum, & qualem cælo expectamus.

Quærun't corpus nec inueniunt. Nouus hic cludit error. Quærun't in monumento corpus quod animæ iam reddi: um renunciauerat monumento. Et consternantur animis. Quid miraris consternari amorem amato deslitutum, anima nimirum sua? vt mirum sit sterisse, nec animæ deliquia passas. Oim vna ex his amore faucis surgit, per vicos quærit & plateas; ac tandem moræ omnis impatiens prorumpit in has amoris voces: *Adiuro vos filie Hierusalem si inueneritis dilectum meum, vt nuncietis ei quia amore languo. Et audit, Qualis est dilectus tuus ex dilecto, ô pulcherrima mulierum? qualis est dilectus tuus ex dilecto, quia sic adiuuasti nos? Quò abiit dilectus tuus, ô pulcherrima mulierum, quò decli-*

Cant. 5

declinavit dilectus tuus, & quæremus eum
tecum. At nostræ hic amantes hærent
consternatæ, cum frustratas se vide-
rent amore suo. Tam inopinato ca-
su, & præter omnem percussæ opi-
nionem quid nisi hærent attonitæ
intercluserat vocem amor, & quod
quærebant corpus viduauerat amâ-
tes voce: mirum si non & anima. Et
iam nihil quærunt cum destitutas se
vident corpore quod quærebant; &
cui vocem animamque incluserant
quam habebant.

Verum non patitur amor diutius
hunc amantium stuporem; mittit
duos viros in veste fulgenti. At illæ
declinant vultum in terram. Disce
verecundiam castitatis, indiuiduam
de societate comitem. Ad virorum
aspectum deiiciunt oculos. Sed an-
geli erant. Etiam ad angelos erubescere
didicerant in virili forma. Non
erubescerent si concederetur quem
amabant, & cui yngendo aromata
derube-

detulerant. Illos autem administratores spiritus amoris sui magni, licet non auerferentur castimoniam metu, non agnoscunt ut animarum suarum sponsos: quare nec omnem exuunt pudorem. Et fieri hic videmus quod in amante solet, erubescit si ab alio quam ab amato deprehendatur amor. Erubescunt & nostram cum amore suum vident reiectum prodiumque, quem celatum arbitrabantur. Quare & valde diluculò venerant, ut alienos excluderent oculos; quò magis erubescabant cum consilia sua amoremque propalatum viderent, intuerenturque inassuetos castimoniam vultus. A quibus audiunt, *Quid queritis viventem cum mortuis? nimirum monumenta mortuorum sunt.* Erratis amantes animæ, vivit Amor vester. Quin & vivit in cordibus vestris. Et ni viueret prævalida etiam vita & potenti, non tam ebrio cæcoque studio diluculò valde prope-

Luc. 22

properassetis ad monumentū. Quid
 quæritis mortuum? vita illum viue-
 re, totaq̄ se viuere anima, res docet.
 Nequē enim ab emortuo igne tante
 exurgunt flammæ; aut languentes
 flammæ tantūm diffundunt ardo-
 rem, qualem vos ipsæ nec mendacio
 quidem tegere potestis. Non sunt
 hæ scintillæ prunis suis excussæ, flam-
 mæ sunt toto robore viuentis ignis.
 Quid quæritis in monumēto, quem
 circumfertis pectoribus? verè cæcus
 omnis amor est, adeoq̄ue nec quod
 videt; quærit quod manu tenet. Iam
 quò vobis amor mortuus? non ma-
 gis quàm flammæ igne mortuo, non
 magis quàm Sole lux mortuo. Et ve-
 rò ut igne mortuo moriuntur flam-
 mæ, nec iam vitrà flammæ; sed igna-
 uis quidam tepor morti proximus,
 mortuoq̄ue lux moritur Sole, nec
 nomen meretur lucis. Vestigium ve-
 rò quod videmus lucis, umbra ve-
 riùs quàm corpus est, cum indiflo-
 ciando

ciando quodam nexu flamma copu-
 letur ignibus, lux Soli; vt nisi perpe-
 tuo quodam vitæ fluxu, & flammis
 suis influat ignis, & Sol luci, lux in-
 tereat & flammæ: ita nisi amoris flam-
 mæ luminaque ab igne Soleque suo
 magno, continua subministrationis
 serie foueantur; momento pereant.
 Viuunt, dum viuunt illi, qui ab ignis
 sui Solisque magni vita, vitam mu-
 tuantur suam, ita vt quamdiu illi,
 tamdiu lumina & flammæ. Maiora
 ne polce, ab amore nimirum magno
 reliqui habent amores, quòd dici &
 haberi possint amores, deciduæ ni-
 mirum quædam partes amoris ma-
 gni, ignis illius flammæ, lumina illius
 Solis. Frustra proinde quæritis amā-
 tes animæ. Nullus hic amor est. Vi-
 ueret, si amor esset. Si moritur, amor
 non est. Nescit amor mori. Vestigia
 moriuntur amoris, & flammæ per-
 unt, & lux interit; nec omnes tamen
 flammæ pereunt; nec lux omnis. Illæ

Q per-

pereunt, quas ignibus & Soli suo dis-
 sociavit inimica amoris manus; illæ
 vita viuunt æterna, quæ perpetuo
 nexu ignibus Soliq; iunguntur suo.

Iam quò hæc aromata inungen-
 do amoris? velletis mortuum amo-
 rem vestrum, & hoc quasi vltimo
 donatum munere, renunciare amo-
 ri? & extingui flammæ, mortuoque
 igne congelascere in vobis corda,
 nullo æstu dissoluenda? & pro luce
 tenebras succedere inimicas lucis,
 pro die noctem? procul hæc aroma-
 ta ab amoris domo: mortuorum illi
 sunt; non moritur amor. Vita viuunt
 æterna. Quòd si quando, aut flam-
 marum suarum subtrahit ardorem
 aut lucis suæ radios, non moritur
 men, sed maioribus ardoribus & lu-
 ci, flammæ radiosque parat nouo.
 Idem euenire videmus illis, qui sal-
 se exercent, retrò ferunt gressus,
 validius profiliant. Facit idem amor
 vt referre credas pedem & fuga
 meo

meditari, cùm validiori se comparet
 saltui, flammæque cudad incude no-
 ua, lucemque conatu paret maiori.
 Amoris hæc propria sunt. Quem
 frustra in monumento quæritis, non
 est hic, sed surrexit. Viuit, non est mor-
 tuus. Et vitæ huius viuida vos ipsæ
 desertis signa amoris vestri vitam
 testantia. Non recordamini qualia lo-
 quutus est vobis. Quia oportet filium ho-
 minis tradi in manus hominum peccato-
 rum, & crucifigi, & die tertia resurgere?
 non hæc omnia amoris sunt, & amo-
 ris documenta maximi? quibus vali-
 dioribus verbis potentissimi amoris
 vim explicet? oportet filium hominis tra-
 di. Quis cœgert? non libera & vltro-
 nea erat traditio? quis cœgerat ad
 Oliueti hortum? quis post sudori-
 bus, lachrymis, sanguine temperata
 balnea, proditorem expectare, dis-
 cipulos à somno excitare, osculo Iu-
 dam dignari? quis vltro se hostibus
 iam retrò lapsis offerre, vinculaque
 induere.

induere suavitatis? amoris hæc fuerunt imperia, & quis alius imperaret Deo? quis ad tam indigna, tam aduersantia impelleret Deum? oportet filium hominis tradi. Necessitatis hæc verba sunt. Imperia sonant. Quæ necessitas incubuit Deo? ab amoris imperio hæc nata fuit: nec alio tamen quàm ab ipso Deo, quasi aliud amor aliud esset Deus. Nam & Deus amor est, & amor Deus. Vt ipse iam Deus imperauerit sibi, amor amanti. Amor Deo, Deus amanti.

Nec imperii huius causa alia quàm prodigum amoris mei. Quem arctioribus contineri limitibus cum non permitteret Amor amore meo ebrius, quasi crapulantis à vino, quidquid habebat, quidquid hauserat profudit amoris: etiam viscera & sanguinem, ne quidquam reseruasse videretur sibi, aut è prudentia seculi seposuisse in annos. Omnia amato tradidit. Iam cum non posset sanguinem,

nem, quo carebat Deus, ne defuisse videretur amato, sanguinem de virgine mutuatus est, quem daret amanti, cum sciret nullam inter homines certio rem sanguinis contestatione esse. Nec minor ante carnem & sanguinem, amor in Deo. Minor tamen ostentatio fuit. Et quis sciret amorem celo reclusum? homines eramus de terra figulati, carne & sanguine vestiti. Nisi proinde carne & sanguine vestiri videremus amorem, peteg inaremur ab amore: nec iam amorem caro & sanguis crederent, quem nulla carne & sanguine vestitum viderent. Et nescio quomodo naturæ quadam similitudine crescat amor: vt licet reliqua non raro absint, sola similitudo conciliet amorem. Et que caro aut sanguis transcenderet æ hera, penetraret cælos, coniungendus amori? non cadebāt hæc in carnem & sanguinem. & amabat tamen Deus; ardebatq; ingenti

Q 3 amoris

amoris igne. Vt ergo caro & sanguis maiores de propinquo lentiret flamas, quæque carnem & sanguinem plusculam etiam saperent, carnem & sanguinem de virgine mutuatus est Deus, caro & sanguis factus, & amato iam similis.

Nec stetit hic amor. Sed quæ mutuatus à virgine fuerat, profudit in amatum: sanguinemque totum amori libavit amati. Quoque potentius amorē testaretur, per vulnera illum, clauos, crucem, lanceam libavit amato: resumpturus tamen illum, ut viveret amato. Nam si in morte mansisset sua, quod mihi mortuus amor & mori tamen voluit, ut in amoris testationem in amati suam extremam diffunderet animam. Et dubius hæere amatus poterat de absolutissimo amorum, si non erogaret quod habebat. Omnia erogavit & sustulit dubium.

Queri amatus de morte poterat

post omnium largitionem; reddidit
 se vitæ & querimonie iam causa nul-
 la est. Quid ergo non amem hunc a-
 morem? mentiar si non amo. nec vn-
 guenta iam volo mortuo. Nam quò
 mihi mortuus amor? viua amat vn-
 guenta viuus amor. Mortua cōcedit
 mortuis. At pauper ego sum, nudus,
 & donorum expers. Et diues amor
 meus est. Quid diuiti largiar pauper?
 Nemo lachrymis pauper est. Has er-
 go sacro amo; sed gaudiales la-
 chrymas. Vt profluere eas credas ab
 ebria mente, & amoris mei musto
 plenas. ô quando! quando disruptis
 vtibus à valido musto tuo diffun-
 dar pedibus tuis balneum? quando
 per fractis aggerib. flumina tibi spar-
 gam felici natatori meo? quando
 discissa oculorum nube, rorem, im-
 bresque tamquam vnguenta capiti
 effundam tuo? quòd si amas sangui-
 nem, sanguinū mihi sponsus factus
 nil parco. Per torrentes & maria cur-

Q. 4 rite

rite venæ amoris meo, maria iam factæ non venæ; quibus amor meus peritus nauclerus fortunata amoris sui vela lætus explicet, nauigetque æternum hæc maria, siue in amoris malitia pacata, siue in pœnitentiæ fluctibus surgentia, semper tamen amoris maria diuite venarum elargitione amoris meo fluentia.

CAPVT II.

*Ad apparitionem Christi, Virgini
Matri factam.*

EXSVRGE & expergiscere anima mea, quousq; monumento contineberis, aut quid quæris amorem tuum? frustra hic speras. En obitamicas vulnerib. & sanguine desponsatas. Ita non satis erat sudoribus aut lachrymis parasse, placuit sanguine, vt sanguinum sponlus fieret. Sequere amorem tuum anima. Neq; enim fas est diutiùs inhærere monumen-